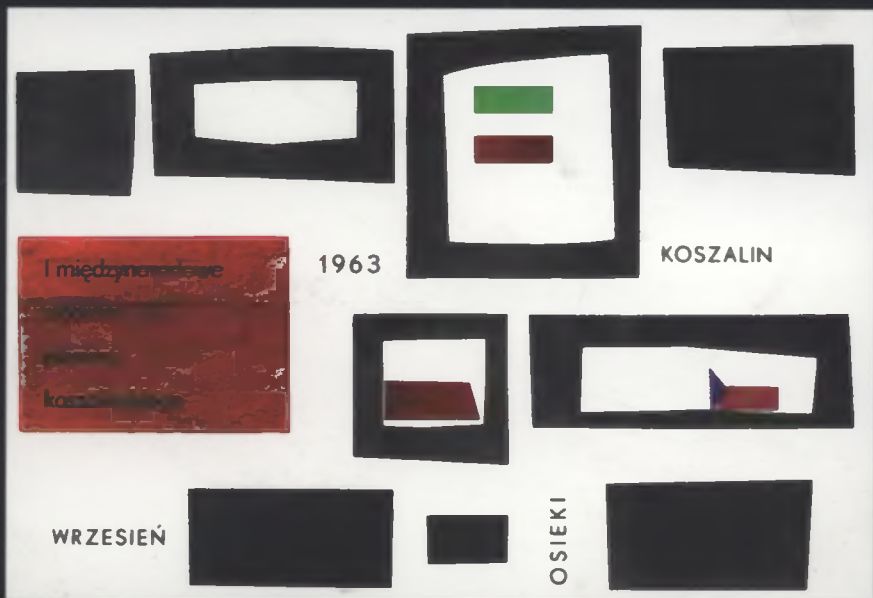

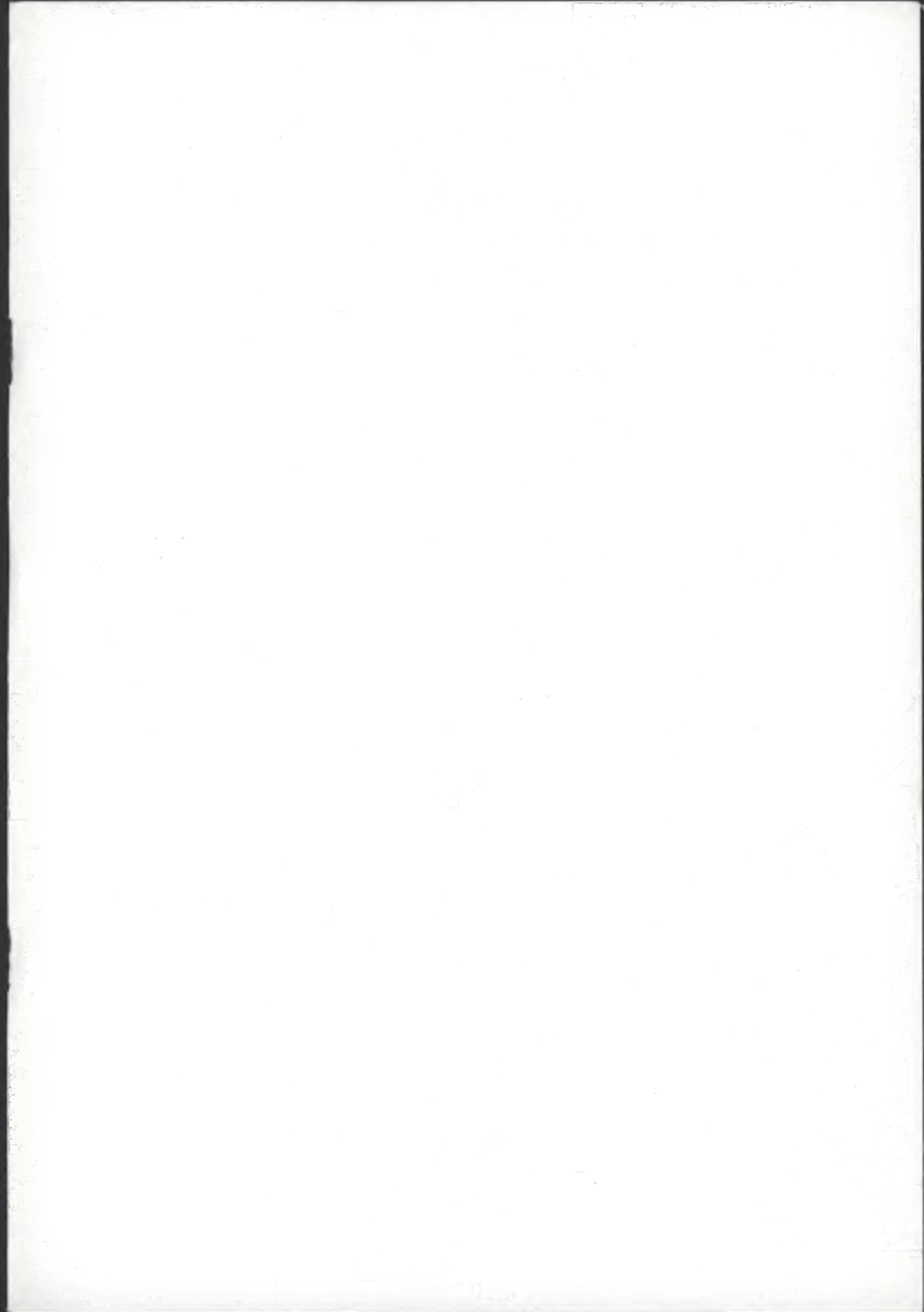
MUZEUM OKRĘGOWE W KOSZALINIE

osieki

I międzynarodowe studium pleneru koszalińskiego

'63

1999

Muzeum Okręgowe w Koszalinie

DZIAŁ SZTUKI WSPÓŁCZESNEJ

osieki '63

I międzynarodowe studium pleneru koszalińskiego

na okładce:
reprodukcja plakatu I-szego Pleneru,
autorstwa L. Popiel, J. Fedorowicz

zeszyty osieckie – cz. I

Muzeum Okręgowe
ul. Młyńska 37/39
75-420 Koszalin
tel. (094) 343 20 11

wydawnictwo zrealizowane
dzięki pomocy finansowej
Urzędu Miejskiego w Koszalinie

redakcja merytoryczna
Walentyna Orłowska

fotografie:
archiwum Muzeum w Koszalinie
oraz Wojciech Szwej (kolor)

opracowanie graficzne:
Andrzej Ciesielski

druk:
drukarnia Kazimierza Orłowskiego

ISBN: 83-902029-9-9

Niniejszą publikacją pragniemy zapoczątkować serię wydawniczą pod tytułem „Zeszyty osieckie”, poświęconą Międzynarodowym Spotkaniom Artystów, Naukowców i Teoretyków Sztuki, jakie odbywały się w Osiekach w latach 1963-1981.

Spotkania te, potocznie nazywane Plenarami Koszalińskimi, stały się ważną kartą w historii polskiej sztuki powojennej. „To co odbywało się tutaj, było ważne nie tylko jako zjawisko powstałe w Koszalinie, należące do historii tutejszych wydarzeń kulturalnych, ale było także ważne jako coś, co rozstrzygało się w sztuce ogólnopolskiej. Wydaje się, że to właśnie utrwalenie się w dziejach lokalnego przedsięwzięcia ważnych wydarzeń ogólnopolskich, ważnych wydarzeń dla rozwoju plastyki w ogóle – jest istotne przy ocenie plenerów koszalińskich, przy ocenie ich jako nowatorskiej, pionierskiej i właśnie tutaj podjętej nowoczesnej formy działania artystycznego i społecznego”...

„Właśnie tutaj powstała nowa forma spotkania artystów, twórców sztuki nowoczesnej z różnych środowisk kraju, okazja do wspólnego doświadczenia pracy artystycznej, wspólnego dyskusowania, wspólnego dochodzenia do nowych problemów, do nowych horyzontów sztuki i myśli artystycznej”.

„W ten sposób powstał ów prototyp, który stał się wzorem dla inicjatyw podejmowanych w różny sposób gdzie indziej i później: w Zielonej Górze w postaci; *Złotego grona*, w Elblągu w postaci tamtejszych biennale form przestrzennych, w Puławach z okazji jednego, ale bardzo ważnego wydarzenia jakim było sympozjum *Człowiek w zmieniającym się świecie*, czy także imprezy *Wrocław 70 we Wrocławiu*”.

Powyższe cytaty pochodzą z referatu Janusza Boguckiego wygłoszonego z okazji X-tego, jubileuszowego pleneru w Osie-

kach w 1972 r. Cały tekst autoryzowany ukazał się w Koszalińskich Zeszytach Muzealnych, tom VI, 1976 r. Spotkania osieckie stały się już historią, ale pozostawiły po sobie interesujący materiał badawczy w postaci kolekcji dzieł sztuki, która jest jednym z ciekawszych zbiorów sztuki współczesnej w Polsce oraz w postaci bardzo interesującego i bogatego archiwum (zdjęcia, filmy, druki, artykuły, plakaty etc.) Dokumentacja ta jest cennym uzupełnieniem kolekcji sztuki gdyż utrwaliła wiele niepowtarzalnych, efemerycznych w swej istocie działań typu events, takich jak: *Panoramiczny Happening Morski* Tadeusza Kantora z 1967 r., *Environment w czerwieni* z 1970 r. oraz *IX i X Akcja Paralelna* z 1973 r. Andrzeja Matuszewskiego, *Intervention* Edwarda Krasińskiego z 1979 r. czy performance Jerzego Beresia pt. *Taczki wolności* z 1981 r.

Mamy nadzieję, że dzięki wydawnictwu „Zeszyty osieckie” uda nam się przybliżyć szerszemu ogółowi prawdziwy wizerunek Spotkań w Osiekach, ich niepowtarzalny klimat i bogatą historię utrwaloną w dziełach wielu artystów polskich, które obecnie stanowią trzon kolekcji sztuki współczesnej Muzeum Okręgowego w Koszalinie. Niepowtarzalną atmosferę tamtych lat, sylwetki artystów, uczestników Spotkań przypomni nam bogata i unikalna dokumentacja pochodząca z archiwum naszego muzeum.

Walentyna Orłowska
Koszalin, grudzień 1999

Zbigniew Makowski – xxx, pt. ol. 114x130, 1963 r. MK/S/3

4

Alfred Lenica – xxx, pt. ol. 121x121, 1963 r. MK/S/24

„Zrobimy taką imprezę jakiej nie było jeszcze w Europie. O tym będą mówili i proszę poustawiajcie waszych facetów od polityki, że żadna bojaźń o krzesło, trochę odwagi...”

Marian Bogusz do Jerzego Fedorowicza, 1963 r., (list w posiadaniu adresata)

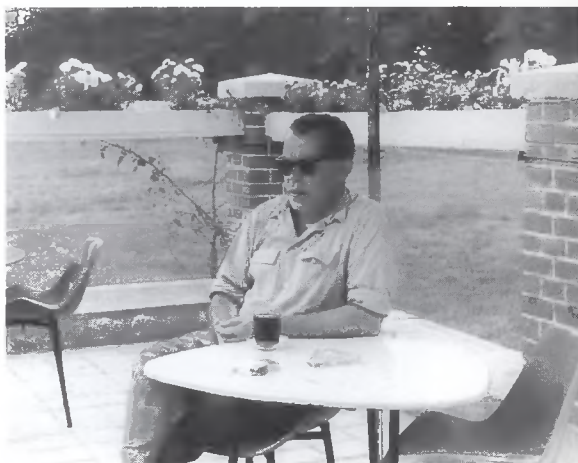
Ukonstytuowanie się Komitetu Organizacyjnego I Międzynarodowego Studium Pleneru Koszalińskiego na posiedzeniu w dniu 25 czerwca 1963 r. zostało poprzedzone szeregiem faktów, z których najważniejszym jest sformułowanie idei pleneru przez dwóch ludzi powiązanych ze sobą więzami natury towarzysko-artystycznej. Ci dwaj ludzie to Marian Bogusz – artysta warszawski, wykonujący scenografię na zlecenie Bałtyckiego Teatru Dramatycznego w Koszalinie oraz Jerzy Fedorowicz – absolwent krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, od 1954 r. zamieszkały w Koszalinie.

To właśnie oni, w trakcie którejs z swoich niezliczonych rozmów, „wpadli na pomysł” zorganizowania spotkania artystów na płaszczyźnie wspólnego malowania, wspólnych rozmów. Nie chodziło im bynajmniej o spotkania artystów reprezentujących skrajne postawy twórcze, ale raczej o spotkanie ściśle określonych, reprezentujących awangardowe postawy ludzi. Tak narodziła się idea plenerów.

Dyskutowany początkowo w wąskim kręgu znajomych projekt – w rozmowach brali udział artyści jak żona Jerzego Fedorowicza – Ludmiła Popiel, Aleksandra Sięnkowska, Ryszard Siennicki, historyk sztuki Melania Grudniewska, sympatycy artystów jak Henryk Semmler czy Marian Sikora – zatacza coraz szersze kręgi pozyskując nowych zwolenników: Irena Kozera – artysta plastyk,

Ignacy Bogdanowicz – artysta plastyk ze Słupska, Krzysztof Gaertig, urzędujący w gmachu Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Koszalinie. W tym właśnie gronie ludzi, powiązanych ze sobą więzami natury nieformalnej – towarzyskiej, ukształtowały się założenia programowe pleneru przyjmowane jeszcze jako pewna możliwość, z niedowierzaniem, chociaż sam pomysł na pewno wart był realizacji. Mimo to byli optymistami i układali listy tej swojej mało prawdopodobnej „imprezy”. Najpoważniejszą przeszkodą w jej urzeczywistnieniu był brak funduszy, bo tak pomyśleli „plener”, że przez dwa tygodnie jego trwania byłby uwolnieniem artystów od kłopotów materialnych związanych z normalną ludzką egzystencją i od kłopotów materialnych, wiążących się z koniecznością zdobycia blejtramów, farb. Równocześnie miała to być „manifestacja sztuki i myśli o niej”, wymiana informacji mię-

5

Marian Bogusz

dzy artystami, mająca konsekwencje nie tylko dla nich, ale i dla ewentualnego odbiorcy.

Jeszcze szukając formuły tego swego „pleneru” już zastanawiali się kto mógłby go sfinansować i podjęli trud przekonania przedstawicieli instytucji, niejako statutowo zobowiązanej do popierania sztuki, Wydziału Kultury Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej. Rozmowy nie były łatwe. Toczyły się na szczeblu lokalnym, z kierownikami Wydziałów Kultury i Sztuki. W rozmowach brali udział przedstawiciele Komisji Propagandy KW PZPR w Koszalinie i Komisji Kultury Komitetu Centralnego PZPR w Warszawie. Zastrzeżenia zgłaszane przez przedstawicieli władz były spore – przede wszystkim sam profil imprezy, odbiegający od przyjętych form, nie miał oparcia w oficjalnej polityce kulturalnej. Po gwałtownej ekspansji awangardy pod koniec lat 50-tych nastąpił bowiem regres, przyhamowanie jej wpływów i zasięgu prezentacji, motywowany jako rzekomo „burżuazyjnym i reakcyjnym charakterem”. (...)

„Nieoficjalny zlot abstrakcjonistów”, jak się wyraził o imprezie jeden z wysokich urzędników państwowych, nie cieszył się specjalnym poparciem, stał się obiektem przetargów, rozmów i dyskusji (...) Stosunek władz koszalińskich do propozycji Bogusza i Fedorowicza był ambiwalentny: z jednej strony potraktowali tę propozycję jako szansę dla siebie, świadcząca o prężności i inicjatywie regionu opóźnionego w rozwoju kulturalnym w stosunku do innych środowisk; z drugiej strony zdawali sobie sprawę z odpowiedzialności wobec władz centralnych za przyjęcie do realizacji projektu,

który budzi takie zastrzeżenia. W tej sytuacji przedstawiciele koszalińskich władz administracyjnych wcale nie śpieszyli się z podjęciem decyzji, od projektodawców domagali się gwarancji, że impreza będzie „dobra” i przyniesie korzyści „społeczeństwu”.

Musiąco dojść do kompromisu, aby plener zaistniał: władze zdecydowały się na finansowanie, entuzjaści idei pleneru zdecydowali się na modyfikację jego programu przystosowując go do pragmatycznych celów, jakie przyświecały władzom. W programie I Międzynarodowego Studium Pleneru Koszalińskiego znalazły się punkty, o których, już w momencie ich sformułowania, wiadomo było, że nikt nie będzie ich przestrzegał. Wyrazem tego kompromisu jest położenie nacisku na społeczną rolę imprezy przy utajnieniu jej awangardowego charakteru. (...)

Członkowie nieformalnej grupy, działającej intensywnie na rzecz pleneru, na zebraniu w dniu 25 czerwca 1963 roku, przekształcili się w Komitet Organizacyjny. Funkcję komisarza Pleneru powierzono Marianowi Sikorze – kierownikowi Muzeum w Koszalinie. Gospodarzem Pracowni został Ignacy Bogdanowicz. Jerzy Fedorowicz, Irena Kozera, Ludmiła Popiel i Ryszard Siennicki to artyści plastycy, którzy pełnili funkcję członków Komitetu dzieląc się zadaniami związanymi z przygotowaniem i zorganizowaniem Pleneru, natomiast Melania Grudniewska była historykiem sztuki, pracownikiem Muzeum w Koszalinie. Wybór organizatorów padł na Ośrodek Doskonalenia Kadr Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Osiekach, miejscowości oddalonej od Koszalina o kilkanaście kilometrów, od nazwy której zaczę-

to określać te plenery „Spotkaniami w Osiekach”.

Członkowie Komitetu podzielili między siebie funkcje związane z zapewnieniem bazy materialnej dla zaproszonych imiennie artystów w postaci pracowni, odpowiedniej ilości krosien malarskich, blejtramów i farb. Jerzy Fedorowicz i Ludmiła Popiel opracowali jednolitą szatę graficzną dla planowanych w związku z Plenerem wydawnictw. Poczynaniom Komitetu Organizacyjnego w wyżej wymienionym składzie patronował Komitet Honorowy, w którym znaleźli się przedstawiciele władz wojewódzkich, administracyjnych i politycznych. (...)

Pieniądze na plener pochodziły z dwóch źródeł: kwotę 60.000 złotych przekazało Prezydium WRN, kwotę 10.000 złotych Prezydium MRN, co znalazło swój wyraz w „Informatorze” – „ impreza jest fundacją artystyczną Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej i Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Koszalinie”. Biuro Organizacyjne mieściło się w Muzeum w Koszalinie, które było jednym z „inicjatorów” pleneru obok Związku Polskich Artystów Plastyków Oddział w Koszalinie, co nie jest

Dworek w Osiekach

zgodne z prawdą, gdyż inicjatywa powstała w kręgu prywatnym, pozainstytucjonalnym, chociaż jej pomysłodawcy rzeczywiście byli członkami ZPAP. (...)

I Międzynarodowe Studium Pleneru Koszalińskiego odbyło się w terminie 2-15 września 1963 roku w Osiekach. W Plenerze wzięło udział 25 artystów, w tym pięciu z zagranicy – z Węgier i Czechosłowacji oraz dwóch krytyków sztuki – Maria i Janusz Boguccy. Najliczniej reprezentowane było środowisko kosza-

7

Maria i Janusz Boguccy

od lewej: Jerzy Fedorowicz, Andrzej Matuszewski, Eduard Ovcacek.

lińskie oraz warszawskie, ponadto Poznań, Katowice, Gdynia, Wrocław i Zielona Góra, co miało w zamyśle organizatorów zapewnić realizację „4 punktu założeń programowych” – „zapoczątkowanie bezpośrednich kontaktów koszalińskiego środowiska twórczego z artystami innych środowisk twórczych i krajów zaprzyjaźnionych”. Realizując pkt 6 tychże założeń – „Uzyskanie dla organizującej się galerii malarstwa współczesnego w Koszalinie – dzieł malarskich zrealizowanych w czasie trwania pleneru” uczestnicy pozostawili 44 prace, które eksponowano na wystawie poplenerowej w salach Muzeum w Koszalinie (XI-XII 1963 r.) W zbiorach Kolekcji Osieckiej znalazło się 40 z nich.

W ramach akcji „popularyzującej sztukę współczesną” – 5 pkt założeń – zorganizowano w Koszalinie wystawy – Maksymiliana Kasprowicza w sali WDK, Mariana Bogusza, Alfreda Lenicy, Marii Ewy Łunkiewicz i Ryszarda Siennickiego w Muzeum w Koszalinie. W hallu Bałtyckiego Teatru Dramatycznego w Koszalinie eksponowali swoje prace arty-

ści zagraniczni – Judith Adam, Tihamer Gyarmathy, Eduard Ovcacek, Jaroslav Uiberlay, Milos Urbasek. Artyści brali również udział w spotkaniach ze społeczeństwem – takie spotkania odbyły się w Koszalinie z okazji otwarcia wystawy Maksymiliana Kasprowicza (7 września), w Kołobrzegu – 6 września spotkali się z pracownikami „Barki”, w Słupsku – 14 września – z plastykami amatorami i pracownikami Słupskiej Fabryki Mebli, w Darłowie – 14 września byli gośćmi na Zamku podejmowanymi przez pracowników koszalińskich muzeów. Artyści spotykali się z młodzieżą, z przedstawicielami władz wojewódzkich, z dziećmi, odwiedzającymi Osieki indywidualnie i zbiorowo: 10 września byli to słuchacze Studium Nauczycielskiego z Koszalina, 11 września – młodzież z Liceum Ogólnokształcącego i Przewodniczący PWRN w Koszalinie – Zdzisław Tomal, co odnotowała prasa. Częstymi gośćmi w Osiekach byli pracownicy pobliskiego PGR i ich dzieci, co z prawdziwą satysfakcją zauważył Janusz Bogucki.

Akcentem końcowym Pleneru była eksponowana na placu w Osiekach wystawa prac powstałych w czasie jego trwania – jej otwarcie w dniu 16 września

Tihamer Gyarmathy – xxx, pl. ol. 130x70, 1963 r. MK/S/18

Milos Urbasek – xxx, pl. tech. miesz. 84x90, 1963 r. MK/S/34

1963 roku było jednocześnie uroczystością zakończenia imprezy i pożegnania uczestników.

W artykule podsumowującym dorobek I Międzynarodowego Studium Pleneru Koszalińskiego Jadwiga Ślipińska pisze: „Impreza zatem udana? Na pewno tak. Komitet Organizacyjny I Międzynarodowego Studium Pleneru Koszalińskiego zdał w pełni egzamin, jakkolwiek na skutek pośpiechu – nie uniknął błędów podczas ustalania listy uczestników. Celem pleneru było stworzenie zaproszonym artystom z kraju i zagranicy warunków do podjęcia pracy twórczej w atmosferze swobodnej wymiany myśli. Słuszne więc byłoby – co podkreślali w rozmowach na zakończenie uczestnicy Pleneru – aby w następnym roku znaleźli się w Osiekach malarze reprezentujący bardziej różnorodne kierunki w malarstwie. Wówczas dyskusje warsztatowe byłyby bardziej interesujące, twórcze.”

Artykuł ten jest głosem w dyskusji na temat przyszłości pleneru, wyraża zastrzeżenia, jakie pod adresem organizatorów zgłaszali przedstawiciele koszalińskiego środowiska plastycznego jak i reprezentanci władz administracyjnych. Komitet Organizacyjny I Pleneru ukonstytuował się sam, działał właściwie niekontrolowany, jedynie pod protektora-tem Komitetu Honorowego. Mimo ograniczeń i nacisków na etapie ideowym, koncepcyjnym, mimo wpływów władz lokalnych i centralnych, pomysłodawcom udało się uchronić listę uczestników od większych interwencji i zachować postępowy, „awangardowy” profil imprezy. (...)

W odpowiedzi na ankietę organizatorów uczestnicy I Pleneru proponowali

od lewej: Alfred Lenica, Jadwiga Ślipińska, Ewa Łunkiewicz, Janusz Bogucki

poszerzenie profilu spotkania o warstwę teoretyczną, uznali dobór uczestników za właściwy, zaś samą imprezę za potrzebną i pożyteczną zarówno dla środowiska koszalińskiego, jak i dla artystów reprezentujących inne środowiska (odpowiedzi na ankietę Andrzeja Matuszewskiego, Marii Ewy Łunkiewicz, Milosa Urbaska, Janusza Bersza).

Andrzej Matuszewski zastanawiając się nad problemem doboru uczestników następnego Pleneru napisał: „Sądzę, że nie ma powodu robić przeglądu środowisk krajowych. W tym przypadku nie ma znaczenia ilu, czy i jakie środowiska mają swoich przedstawicieli. Wiek uczestników również nie ma znaczenia. Nie ten aspekt jest najważniejszy dla imprezy. Natomiast utalentowana młodzież, jako punkt osobny w założeniach – nie jest to chyba słuszne takie wyodrębnianie. Myślę, że należy zapraszać artystów o zarysowanej, wyraźnej sylwetce twórczej z dorobkiem własnym. Ostatecznie, impreza ta nie jest obozem szkoleniowym”.

Ewa Kowalska

fragment pracy magisterskiej
pt. „Spotkania w Osiekach w latach 1963-1970”
Koszalin, 1985 r.

Zbigniew Makowski

Judith Adam

Uczestnicy I Międzynarodowego
Studium Pleneru Koszalińskiego – Osieki 1963 r.

Judith Adam	Budapeszt	Andrzej Matuszewski	Poznań
Barbara Argasińska	Gdańsk	Jerzy Niesiołowski	Koszalin
Janusz Bersz	Poznań	Eduard Ovcacek	Ostrava
Ignacy Bogdanowicz	Koszalin	Ludmiła Popiel	Koszalin
Maria Bogucka	Warszawa	Ryszard Siennicki	Koszalin
Janusz Bogucki	Warszawa	Aleksandra Sieńkowska	Koszalin
Marian Bogusz	Warszawa	Marian Szpakowski	Zielona Góra
Urszula Broll	Katowice	Andrzej Urbanowicz	Katowice
Jerzy Fedorowicz	Koszalin	Milos Urbasek	Bratysława
Tihamer Gyarmathy	Budapeszt	Jaroslav Uiberlay	Praga
Irena Kozera	Koszalin	Grzegorz Wdowicki	Warszawa
Hilary Krzysztofiak	Warszawa	Janina Žemojtel	Wrocław
Alfred Lenica	Warszawa		
Maria Ewa Łunkiewicz	Warszawa		
Zbigniew Makowski	Warszawa		

12

Janusz Bersz

Tihamer Gyarmathy

Założenia organizacyjne pleneru*

- I międzynarodowe studium pleneru koszalińskiego organizowane jest jako impreza doroczna w miejscowości położonej nad morzem w wojewodztwie koszalińskim
- międzynarodowe studium pleneru koszalińskiego jest fundacją artystyczną prezydium wojewódzkiej rady narodowej i prezydium miejskiej rady narodowej
- organizatorami pleneru jest komitet organizacyjny w skład którego wchodzi przedstawiciele oddziału związku polskich artystów plastyków i muzeum w Koszalinie
- fundacja zaprasza imiennymi zaproszeniami wybitnych plastyków z kraju i zagranicy na przygotowane w jednej z miejscowości nadmorskich „studium pleneru” – na okres nie krótszy niż 14 dni
- organizatorzy przewidują możliwość zapewnienia miejsca dla osoby towarzyszącej uczestnikowi, która pokryje koszty pobytu
- liczbę uczestników pleneru ustalają organizatorzy na około 25 osób
- organizatorzy każdorazowo zapraszają na plener co najmniej jednego krytyka sztuki, którego zadaniem będzie zebranie materiałów dla opracowań teoretycznych
- w czasie trwania pleneru organizatorzy przewidują prowadzenie dokumentacji fotograficznej powstających realizacji plastycznych
- warunkiem uczestnictwa jest zadeklarowanie jednej pracy zrealizowanej na plenerze dla zbiorów organizującej się galerii malarstwa współczesnego muzeum w Koszalinie
- podsumowaniem I międzynarodowego studium pleneru koszalińskiego jest wystawa prac uczestników, która zostanie zorganizowana w salach muzeum w Koszalinie
- organizatorzy zapewniają uczestnikom pleneru pełną swobodę wypowiedzi plastycznej

Janina Żemojtel

* przedruk oryginalnego tekstu z informatora I pleneru koszalińskiego, 1963 r.

Marian Bogusz

Andrzej Matuszewski

Eduard Ovcacek

Hilary Krzysztofiak

Komitet Organizacyjny:

Marian Sikora

Komisarz Pleneru • Muzeum

Ignacy Bogdanowicz

Gospodarz Pracowni • ZPAP

Jerzy Fedorowicz

ZPAP

Melania Grudniewska

Muzeum

Irena Kozera

ZPAP

Ludmiła Popiel-Fedorowicz

ZPAP

Ryszard Siennicki

ZPAP

Komitet Honorowy:

Antoni Kuligowski

Posel na Sejm PRL I Sekretarz KW PZPR Koszalin

Zdzisław Tomal

Posel na Sejm PRL

Przewodniczący Prezydium WRN Koszalin

Tadeusz Gronowski

Prezes Zarządu Głównego ZPAP Warszawa

Mieczysław Ptaśnik

Dyrektor Zarządu Muzeów i Ochrony Zabytków
Warszawa

Zdzisław Kanarek

Sekretarz KW PZPR Koszalin

Alojzy Malicki

I Sekretarz KMIP PZPR Koszalin

Zdzisław Piś

Redaktor Naczelny „Głosu Koszalińskiego”

Władysław Orłowski

Przewodniczący Prezydium MRN Koszalin

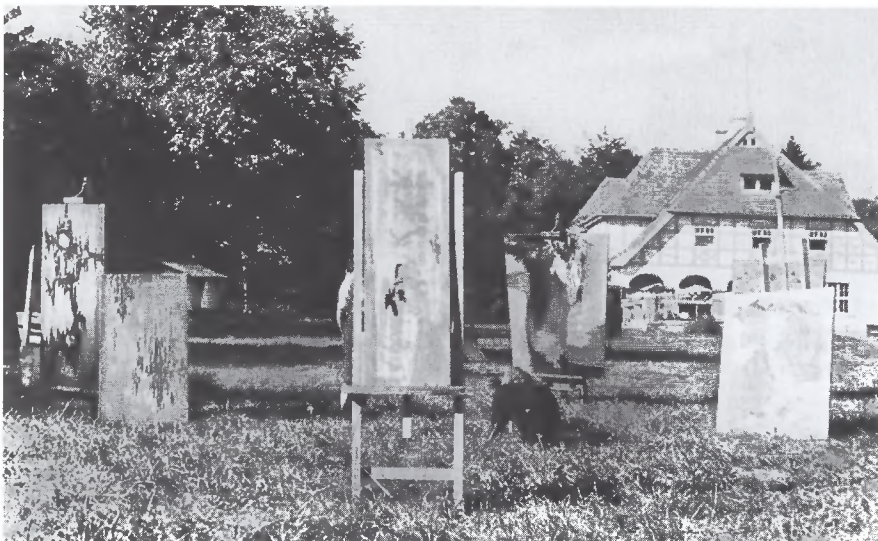
Henryk Jaroszyk

Kierownik Wydziału Kultury Prezydium WRN Koszalin

Ryszard Siennicki

Prezes Oddziału ZPAP Koszalin

*Wystawa poplenerowa w Osiekach,
wrzesień 1963 r.*

Marian Bogusz – Kompozycja architektoniczna, pł. ol. 132x96, 1963 r. MK/S/816

od organizatorów*

I Międzynarodowe Studium Pleneru Koszalińskiego jest roboczym spotkaniem twórczym, w którym obok artystów polskich uczestniczyć będą również artyści zaprzyjaźnionych krajów socjalistycznych. Obok artystów wysokiej rangi, artyści młodzi o zarysowującej się indywidualności. Uczestników pleneru jednoczyć będzie wspólna idea poszukiwań. Idea kształtowania sztuki współczesnej w oparciu o postępową myśl i poszukiwanie nowych środków wyrazu.

Sztuka dzisiejsza walczy o należną jej pozycję w klimacie kontrowersyjnych sądów. Każda nowa wypowiedź plastyczna okazuje się siłą atakującą umysły. Nie brak w związku z tym pytań, choć coraz słabiej słychać w nich głosy wyrażające wątpliwość, a coraz częściej głosy podyktowane potrzebą zrozumienia sensu sztuki współczesnej. Złożone zatem i odpowiedzialne jest zadanie artysty naszego czasu. Złożone tym bardziej, że celem jego pracy nie jest bynajmniej „sztuka dla sztuki”, a twórczość odkrywczą o wartościach humanistycznych, która jak soczewka zbiera prawdy ujawnione przez naukę – prawdy o człowieku, o ziemskiej i kosmicznej rzeczywistości. Czy tak pojęta sztuka powinna rozmijać się z odbiorcą? Czy wypowiedź plastyczna współczesnego twórcy musi dla ogółu zawierać tajemnicę?

Chcemy aby ludzie żyli w świecie, w którym niewiadoma może okazać się czymś bliskim i zrozumiałym. Chcemy aby w kręgu spraw znajomych, a nawet powszednich znalazła się również plastyka współczesna.

* przedruk oryginalnego tekstu z informatora I pleneru koszalińskiego.

Pragniemy aby i Międzynarodowe Studium Pleneru Koszalińskiego stało się imprezą twórczą i popularyzatorską jednocześnie. Liczymy na możliwość stworzenia warunków wymiany myśli w szerokim społeczeństwie – w proporcji do możliwości – zasięgu. Jeżeli proponowane uczestnikom Pleneru takie jego formy jak m. in. jawność procesu tworzenia, nieograniczoność dyskusji, „otwarte pracownie”, spotkania ze społeczeństwem czy wzbogacenie organizującej się „Galerii Malarstwa Współczesnego” wieloma, cennymi obrazami – okażą się w sumie głosem w dyskusji na temat zadań i miejsca artysty plastyka w społeczeństwie – zamierzenia protektorów i organizatorów Pleneru zostaną spełnione.

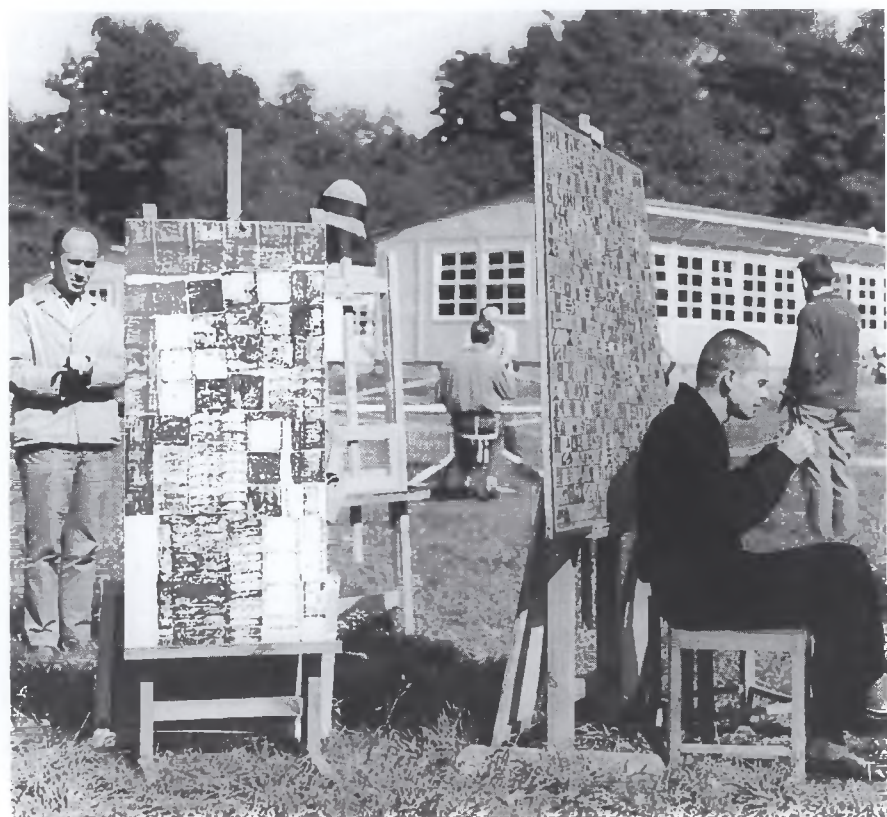
17

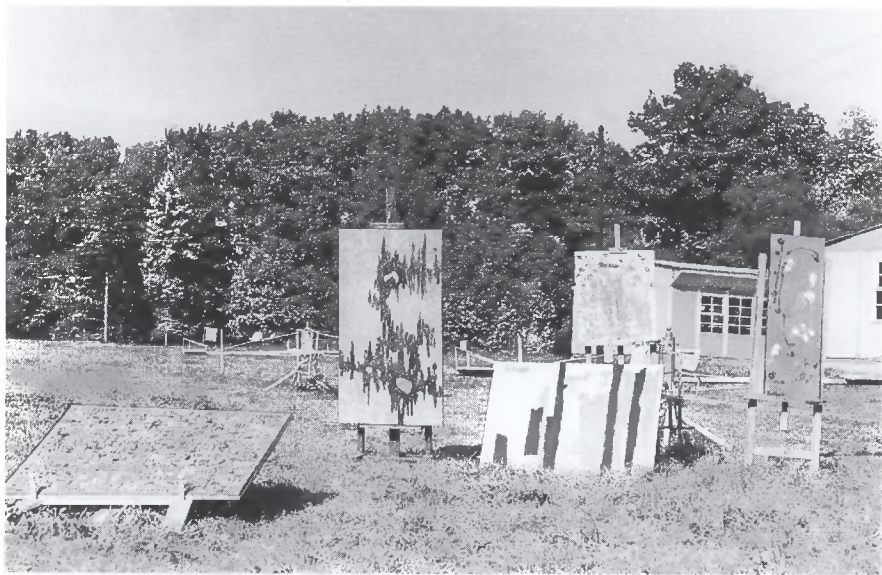
Marian Bogusz

Wystawa poplenerowa w Osiekach, wrzesień 1963 r.

od lewej Janusz Bogucki, siedzi Zbigniew Makowski – wystawa poplenerowa w Osiekach

Wystawa poplenerowa w Osiekach, wrzesień 1963 r.

Przygotowywanie ekspozycji poplenerowej w Osiekach – Ryszard Siennicki i Aleksandra Sierikowska

Ryszard Siennicki i Ludmiła Popiel

20

Eduard Ovcacek ze swoją pracą, obok Melania Grudniewska

Hilary Krzysztofiak – xxx, tech. miesz. 130x100, 1963 r. MK/S/5

Wystawa poplenerowa w koszalińskim Muzeum – listopad 1963 r.

22

Wystawa poplenerowa w koszalińskim Muzeum – listopad 1963 r.

Wystawa poplenerowa w koszalińskim Muzeum – listopad 1963 r.

Andrzej Matuszewski i Ludmiła Popiel

od lewej stoją: Alfred Lenica, Ryszard Siennicki, Maria Ewa Łunkiewicz
poniżej: Marian Bogusz i Ludmiła Popiel – Osieki 1963 r.

